

[Arne Bjerregaard]

små – jeg havde nær sagt: især de små, da Danmark er et af de lande, som har særdeles mange små virksomheder – men selvfølgelig også for de store, f. eks. ved at hindre konkurrenceødelæggende foranstaltninger. Endvidere må vi prøve på i det økonomiske fællesskab, som vi er med i, at fremme den lige konkurrence.

Når det fra visse sider, også fra forespørgersens, gang på gang fremhæves, at vi skal indføre importreguleringer, så må jeg sige, at det jo fører os lige ind i den krise, vi havde i 1930'erne. Hvad var årsagen til 1930'ernes krise? Det var hovedsagelig, at landene begyndte på importregulering. Et land som Danmark, som, så vidt jeg kan se, har den største udenrigshandel i forhold til folketallet, skulle i al fald være det sidste land, der vovede at snakke om importregulering. Det er sådan set at lægge strikken om sin egen hals for sådan et land.

Konkurrenceevnen er alfa og omega, hvis vi vil klare os i et frit marked, og jeg tror stadig væk, at der i dette folk, og også i dette ting, er klart flertal for, at vi skal fastholde det frie markedssystem. For at fremme denne konkurrenceevne er det selvfølgelig nødvendigt, at man fjerner de restriktioner, som kan hindre konkurrenceevnen. Der kunne nok være forskellige ting, som man kunne ændre, som lægger ekstra byrder på vores konkurrenceerhverv, og der kan være restriktioner af forskellig art, som hindrer erhvervenes udviklingsmuligheder.

Vi har sammen med andre sagt, at dagpengeloven, som tapper virksomhederne for 2½ mia kr., kunne vi i al fald ønske stort set fjernet, især for de mindre virksomheder. Vi mener også, at moms, kildeskatoprævning og statistik af forskellig art belaster især de mindre virksomheder og er med til, at mange af dem giver op. Endelig har vi forskellige punktafgiftslove, som kan virke uheldigt. Vi får f. eks. om føje tid et lovforslag til anden behandling om emballageafgift, som vil ramme mangfoldige virksomheder, give dem øget administration og stille dem over for den nødvendighed at omstille sig til nye produkter. Alt sådan noget er det nødvendigt at fjerne, hvis vi vil stimulere dansk erhvervsliv og dermed hindre, at vi får flere end de nødvendige lukninger.

Endelig må jeg sige, når man hører indlæg fra forskellige sider og især fra venstre side

af salen, men da også ude i befolkningen, at det er en idelig samfundsmæssig mistænkeliggørelse af disse fæle kapitalister, som man kalder disse virksomhedsejere. Jeg tør næsten vove at påstå, at mangfoldige af disse virksomhedsejere, som beskæftiger ganske få mennesker, men som er værdifulde i vort samfund, kapitalmæssigt vist ikke kan klare sig selv – med en hr. Preben Møller Hansen i det kommunistiske parti.

Under sådanne forhold, med restriktioner, med byrder af forskellig art og med mistænkeliggørelse, kan man da ikke undre sig over, at mange virksomhedsejere siger: vi giver op, selv om det måske ikke er den økonomiske nødvendighed lige i den givne situation.

Set fra mit synspunkt må man notere, at vort erhvervsliv, landbrug og fiskeri er dette samfunds guldhøne, hvis jeg må bruge et billede. Den skal ikke overfodres, det har jeg altid postuleret, det er farligt, så falder den hen, jeg havde nær sagt til beskuende vellyvend. Men den skal så sandelig heller ikke sultes, den skal fodres klogt og tilpas, så at den lægger de flest mulige guldæg også til glæde for disse arbejdere, som forespørgeren så varmt taler for, og som vi andre også ønsker at tale for. Der er sådan set ikke anden vej. At vi i de glade 1960'ere måske var lige ved at slagte den guldhøne, som skulle lægge æggene til os, må vi i dag notere. Vi må notere, at vi glemte den nøje sammenhæng imellem produktion og forbrug, og derfor har vi nu den krise, som vi har. Derfor kræver det en samfundsmæssig vilje fra alle parter at overvinde denne krise, ikke ved at prøve på at redde det, som må bukke under i en sådan krise, altså for at fastholde arbejdspladser, som alligevel i længden ikke kan fastholdes, men derimod ved i fællesskab at prøve på at genopbygge vort erhvervslivs konkurrenceevne. Dertil kræves, at man vover stadig væk at fastholde en indkomstpolitik og en erhvervsvenlig politik i det hele taget. Vover man ikke dette i et privatkapitalistisk samfund, så har fremtiden sådan set kun to muligheder: enten, hvis dette fortsætter, en total nationalisering, som flere vel kunne ønske, eller også simpelt hen at vove at sige: erhvervslivet må have de vilkår, som er nødvendige i den givne situation, for at kunne udvide sig, udvikle sig, ekspandere og dermed skabe arbejde til alle dem, som i dag ikke har arbejde. Der gives ikke anden vej.